

Ως τη άκρη του ονείρου

Συνέχεια από τη σελίδα 1

δυσκολίες, όμως ποτέ δεν το βάζει κάτω. Ευτυχώς όμως στο δρόμο της γνωρίζει ένα νεαρό, τον Τριαντάφυλλο που την βοηθά να ξεπεράσει όλα τα εμπόδια. Ένας έρωτας γεννιέται ανάμεσά τους. Όταν φτάνουν στο Μαροκούρ ο Τριαντάφυλλος την πηγαίνει στη δουλειά του. Εκεί διευθυντής είναι ο κ. Βουλφράν που είναι τυφλός. Με την εξέλιξη των γεγονότων αποκαλύπτεται ότι ο κ. Βουλφράν είναι ο παππούς της Πετρίνας.

Το σενάριο και την σκηνοθεσία έκανε η κα Κέλλυ Σταμουλάκη, τη μουσική την έγραψε ο κ. Λαυρέντης Μαχαιρίτσας, τα Σκηνικά και τα Κοστούμια τα έκανε η Δέσποινα Βολίδη.

Παίζουν: Βασίλης Λέκκας, Φιλίτσα Καλογεράκου, Ευτυχία Φαναριώτη, Αλέξανδρος Βερώνης, Μαριλέττα Κυριαζή, Σταμάτης Πακά-

θούν. Οι μεγαλύτεροι άνθρωποι αφουγκράζονται το έργο με το δικό τους τρόπο. Δεν εκφράζονται τόσο πολύ. Νομίζω ότι όλα εξαρτώνται από μας. Τι θα δώσουν, πώς θα το δώσουμε κατά τη διάρκεια της παράστασης για να πάρουμε το αντίστοιχο. Το κοινό εναλλάσσεται κάθε φορά αλλά πιστεύω ότι εμείς το καθοδηγούμε με τον τρόπο μας και τη συμπεριφορά μας.

Ποιον Έλληνα ποιητή και ποιον Έλληνα συνθέτη εκτιμάτε περισσότερο;

Ω! Εδώ μου βάζεις τώρα... Η οικογένεια της μουσικής και της ποίησης είναι πάρα πολύ μεγάλη. Δεν νομίζω ότι είναι εύκολο κανείς να απαντήσει σε κάτι τέτοιο. Ίσα ίσα θα πρέπει να χαιρόμαστε πάρα πολύ που υπάρχουν τεράστιες προσωπικότητες στη Ελλάδα, που έχουν αντίκρισμα σε όλο τον πλανήτη.

κης, Νίκος Βατικιώτης, Νικόλας Μπράβος, Κωνσταντίνα Χρίστου. Μετά την παράσταση επιδώσαμε και πετύχαμε να έχουμε μια αποκλειστική συνέντευξη με τη δημιουργό του έργου κα Κέλλυ Σταμουλάκη, αλλά και τον καταξιωμένο ηθοποιό και τραγουδιστή Βασίλη Λέκκα.

Η Συνέντευξη με τον κ. Λέκκα

κ. Λέκκα, εσείς, ένας καταξιωμένος τραγουδιστής, πώς και αποφασίσατε να παίξετε σε ένα παιδικό έργο;

Κατ' αρχήν το έχω ξανακάνει, γιατί μου αρέσει πάρα πολύ το θέατρο και ειδικά αυτή την παράσταση την έκανα πάλι πριν από οχτώ χρόνια σε έναν άλλο χώρο. Πάνω στη σκηνή μου αρέσει να βρίσκομαι με οποιαδήποτε ιδιότητα, είτε του τραγουδιστή, είτε του ηθοποιού. Εγώ κατατάσσω τον εαυτό μου ως άνθρωπο της σκηνής. Μου αρέσουν όλα, κάτω από καθοδήγηση και νομίζω ότι είμαι καλός, με την έννοια ότι ακούω αυτούς που είναι από κάτω και με διευθύνουν. Έχω μάθει να με διευθύνουν γιατί βρέθηκα και με ορχήστρες και καταλαβαίνω ότι κάθε ηθοποιός που ανεβαίνει στη σκηνή είναι

ένα όργανο και υπηρετεί έναν ρόλο. Έτσι νομίζω ότι μπορώ και ανταποκρίνομαι πλήρως.

Ποια σκηνή ξεχωρίζετε απ' όλο το έργο και γιατί;

Αχ, μου αρέσει πάρα πολύ το σπουργίτι. Χα, χα, χα. Το σπουργίτι γιατί έχει μια πολύ ωραία αλληγορική έννοια. Είναι πάρα πολύ αθώο και άλλωστε αυτό που πρεσβεύει είναι αυτό που έχουμε μέσα μας. Είναι ένα φτερούγισμα. Την αγάπη μας και τη λαχτάρα μας. Η κουβέντα που κάνει το σπουργιτάκι με την Πετρίνα είναι από τις πιο ωραίες σκηνές.

Θα επιθυμούσατε κ. Λέκκα, τα παιδιά σας να επακολουθήσουν το δικό σας δρόμο;

Αυτό το θέμα δεν θα μπορούσα ποτέ να το επιβάλλω στα παιδιά μου. Εγώ πιστεύω ότι θα τους βοηθήσω σε αυτό που θα αποφασίσουν μόνοι τους. Όσο μπορώ να τους βοηθώ. Άλλωστε νομίζω ότι είναι το καλύτερο για να μπορέσουν να ικανοποιήσουν την επιθυμία τους. Αν τους επιβάλλουμε εμείς κάτι άλλο νομίζω ότι θα είναι λάθος.

Ποιο κοινό είναι δυσκολότερο; Των παιδιών ή των μεγάλων;

Δεν υπάρχει δυσκολία με την έννοια που εννοείς. Ίσα ίσα τα παιδιά είναι αφοπλιστικά, δηλαδή συμμετέχουν... είναι πιο ελεύθερα στη σχέση τους με αυτό που αντικρίζουν, με αυτό που παρακολου-

Τι εύχεστε στα παιδιά για την νέα χρονιά που φτάνει σε λίγο;

Να ακούνε τον εαυτό τους, να συζητάνε με τον εαυτό τους και βεβαίως αυτό που ολοκληρώνει την πορεία τους είναι ο διάλογος με τους γονείς. Να επιμένετε. Καμιά φορά αν οι γονείς δεν έχουν το χρόνο ή οτιδήποτε, εσείς να τους λέτε «θέλουμε να μιλήσουμε». Αυτό είναι κάτι που μας δίνει πάρα πολύ με την οικογένεια και μετά να ξέρετε ότι είμαστε δεμένοι και σαν κοινωνία.

Σας ευχαριστούμε πολύ κ. Λέκκα και σας ευχόμαστε ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ και ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ

Η Συνέντευξη με την κα Σταμουλάκη

κα Σταμουλάκη, θα θέλατε να μας πείτε τι ήταν αυτό ου σας έκανε ν' ασχοληθείτε με το παιδικό θέατρο και όχι με το θέατρο για μεγάλους;

Οι λόγοι είναι πολλαπλοί. Ο πρώτος λόγος είναι ότι το θέατρο για παιδιά, το οποίο αγαπώ πάρα πολύ έχει το πιο αυθόρμητο κοινό, εσάς τα παιδιά μπορείς να έχεις πιο εύκολη γλώσσα επικοινωνίας. Οι ενήλικες έχουν μάθει πια να είναι «καθώς πρέπει».

Μπορεί να σου μπροστά σου πουν ότι μου άρεσε το έργο και έξω από το θέατρο να πουν το αντίθετο. Ενώ τα παιδιά τα καταλαβαίνεις. Είναι πιο αυθόρμητα. Βλέπεις το χαμόγελό τους. Βλέπεις ότι το Μπράβο τους είναι μπράβο. Όταν λένε ουάου είναι ουάου και όταν λένε ότι είναι βλακεία τότε είναι βλακεία. Πραγματικά νιώθεις τι σου συμβαίνει, νιώθεις τι έχεις κάνει και το βιώνεις.

Τα παιδιά είναι η ελπίδα του αύριο. Είναι η ελπίδα του κόσμου.

Όταν ξεκίνησα να κάνω θέατρο για παιδιά ήμουν νεαρή ηθοποιός και ως ηθοποιός είχα την πρώτη μου εμπειρία με το παιδικό κοινό και έβλεπα ότι εκεί βιώνω όλη μου την αλήθεια. Το παιδί είναι η απόλυτη αλήθεια.

Απ' όλα τα έργα που έχετε ανεβάσει, ποιο ξεχωρίζετε και γιατί;

Αυτή η ερώτηση είναι λίγο δύσκολο να σας την απαντήσω, γιατί είναι σαν να ρωτήσεις μια μαμά ποιο παιδί της αγαπάει πιο πολύ. Το ένα παιδί έχει τη χάρη ότι είναι πολύ συζητήσιμο, το άλλο ότι είναι τσαχπίνικο, το άλλο είναι σοβαρό και το άλλο είναι, ξέρω γω, ανέμελο. Τ' αγαπάς όλα για τις ιδιότητές τους. Δεν μπορείς να διαλέξεις.

Θα έλεγα όμως για αυτό το έργο που είδατε «Ως την άκρη του

Συνέχεια στις σελίδα 11

